

и толкозъ! Какво не му думамъ: кжде ще ходишъ, казвамъ, съ този умъ? Че ти още на първата улица ще се загубишъ, отъ първата стрѣха ще тупнешъ долу, на първата ограда ще се набиешъ на нѣкое остро желѣзо! Почакай, думамъ, малко да се повразумишъ, да запомнишъ кжщата! Не, и не!

Въ това време презъ вратата на готварницата се показа Мъръ-мъръ съ дигната, като байракъ кжса опашка, и понечи да се качи при майка си и при Потурана.

Изведнажъ Мяу-мяу изсъска, плесна го съ лапата си и извика:

— Какво? Тука ли идешъ? Я се погледни — ти котаракъ ли си, или жаба — цѣлъ въ вода. Не те ща да ни измокришъ! Върви спи при чешмата!

Мъръ-мъръ замижа, обърна се бавно, мустакътъ му потрепера, рече да се оближе и изсуши, па го домързѣ. Е, и така ще изсъхне отъ топлото — защо да си прави трудъ?

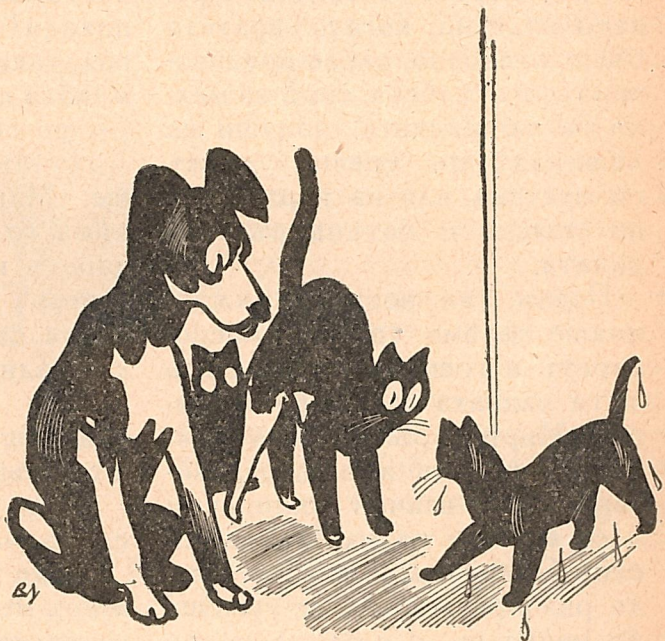
Тогазъ Хъръ-хъръ му кивна тайничко и пришепна:

— Ела, ела тукъ при мене, да ми топлишъ гърба, че ко-

жухътъ ми май се е поскубалъ. Само — недей мърка! Нали знаешъ, че съмъ малко нервенъ и много леко спя. Ха така сега! Лѣгай!

*

Зимата мина. Пекна пролѣт-

ното слънце. Запѣха капчуци-тѣ. Нацѣвтѣха дървесата. Вечеръ, надъ срещната кжща изплувваше луната, и нѣкжде въ сѣнкитѣ — наблизу и подалечъ се зачуваха котешки гласове. Различни. Ту тънички, ту по-дебели, провлѣчени, жални или сърдити. Въ такива вечери Мъръ-мъръ сѣдаше на терасата и дълго слушаше. Колко голѣмъ и непознатъ бѣ-